

НАШЕ



ЖИТТЯ

Газета виходить
з липня 1967 року
щотижня

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 3 (697)

Субота, 17 січня 1981 року

Ціна 2 коп.

ЕФЕКТИВНІСТЬ
І ЯКІСТЬ

Серед головних пунктів соціалістичних зобов'язань, взятих кожним членом колективу Житомирського УВП на честь XXVI з'їзду КПРС, є такі: добиватися найвищих результатів у підвищенні ефективності виробництва та якості роботи.

Виконання зобов'язань значною мірою сприяє соціалістичне змагання, що розгорнулося тут з починком Львівського підприємства «Силует».

Підсумки результатів трудової вахти радують кожного. На сьогоднішній день на підприємстві з початку передз'їздовського змагання виготовлено продукції понад план на 91 тисячу карбованців.

В щотижневому соціалістичному змаганні дев'ять разів перемогу виборувала швейна дільниця, що розташована в місті Новоград-Волинському. Велід за нею йде дільниця № 2 з головного підприємства.

Високих виробничих показників добиваються швачки З. В. Гальська, Г. О. Бурковська, Г. М. Самчук, Є. Р. Фридрих, Г. І. Тихтєвська, Г. О. Заволотіна та інші.

Досягнуті успіхи — це старання праці кожної трудівниці. На озброєння вони беруть високу професійну майстерність, обмін досвідом, економічне використання кожної робочої хвилини.

Приклад у праці подає робітниця закрийної дільниці, кавалер ордена Слави III ступеня Володимир Васильович Фурман. Він достроково виконав завдання десятої п'ятирічки і нині трудиться в рахунок лютого 1984 року. Щоденне виконання норм виробітку на 160—165 процентів дало змогу передовику виробництва взяти на честь XXVI з'їзду КПРС підвищені соціалістичні зобов'язання: до дня відкриття партійного форуму виконати завдання трьох місяців 1981 року.

До речі, за починком Володимира Васильовича ще 174 робітники підприємства зобов'язалися виконати завдання двох місяців до знаменної дати в житті країни — дня відкриття XXVI з'їзду КПРС.

Л. ГЕРАСИМЧУК,
директор Житомирського УВП.

ХОРОШИЙ ПРИКЛАД

Колектив Дніпропетровського УВП готує гідні трудові дарунки черговому XXVI з'їзду КПРС. У соціалістичному змаганні, що розгорнулося тут під девізом «XXVI з'їзду КПРС — 26 ударних трудових тижнів», беруть всі виробничники.

На спеціально обладнаному стенді яскраво висвітлюється хід передз'їздовської вахти. Найчастіше перемогу в трудовому суперництві виборюють дільниці пошиття рукавиць, яку очолює В. М. Чуйкіна та дільниця пошиття робочих костюмів, де майстром В. М. Костивець.

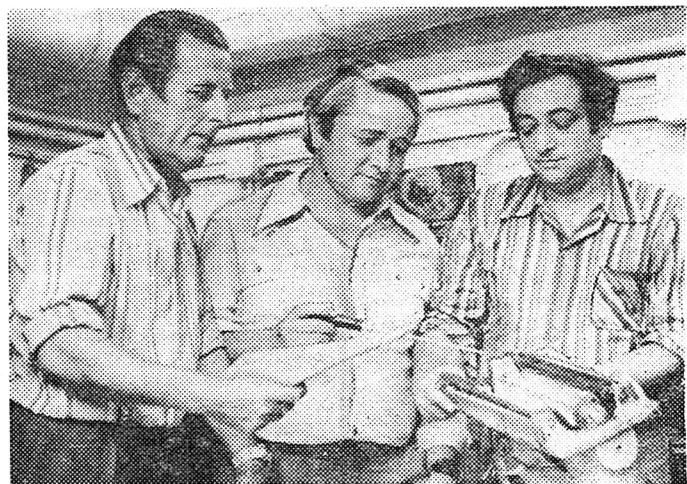
Обидва колективи працюють старанно, високопродуктивно. Завершальний рік десятої п'ятирічки впишеться пам'ятним рядком у їх трудову біографію:

вони достроково виконали планові завдання та соціалістичні зобов'язання десятої п'ятирічки, зробивши хороший заділ для старту в одинадцятій.

Щотижневе підбиття підсумків змагання дає змогу виявити не тільки переможців, а й допомогти відстаючим досягти рівня передовиків.

У змаганні «Кращий за професією» найчастіше в колективі підприємства називають призвища Р. Синкевич та Р. Кучер. Вони зобов'язалися в дні трудової вахти, присвяченої форуму комуністів, виконувати денні виробничі завдання на 125—130 процентів. І з честю дотримують свого слова. З них беруть приклад інші робітники.

Т. СЯБЕР.



Ставши на ударну трудову вахту на честь XXVI з'їзду КПРС, колектив Дніпропетровського учбово-виробничого підприємства домагається хороших показників у праці.

Досягнення трудівників підприємства стали можливими завдяки широко розгорнутому у колективах бригад, дільниць і цехів рухові за економію і бережливість. Застосування прогресивних методів праці, вміння використання внутрішніх резервів, постійний раціоналізаторський пошук, ущільнення робочого часу — ось складові успіху трудівників УВП.

На знімку: передові виробничники, кращі раціоналізатори підприємства (зліва направо) слюсар Василь Трохимович Зоренко, який подав 3 рацпропозиції з економічним ефектом 800 крб., старший майстер Асламбек Васильович Хубецов, який подав 5 рацпропозицій з економічним ефектом 2 тисячі крб., слюсар-ремонтник Борис Соломонович Лившиц, рацпропозиції якого дали економію матеріалів і сировини на 800 крб.

Фото Й. МІНЬКА.

ДОБРОТНІ ТОВАРИ

На Стрийській взуттєвій фабриці виготовлено і відправлено у минулому році в торговельну мережу понад план 39 тисяч 211 пар добротного взуття. В цьому досягненні — значна частка праці й членів УТОГ, які тут трудяться.

Говорять, що гарне взуття — гарний настрій. А щоб настрій у покупців був справді хорошим, нечуючі трудівники усі свої знання, набуті досвід і високу професійну майстерність постійно вкладають у витвори своїх працюючих рук. За рахунок економічного використання робочого часу, запозичуючи

досвід кращих спеціалістів, члени УТОГ планують достроково виконати підвищені соціалістичні зобов'язання, взяті колективом фабрики на честь партійного форуму.

Тон у змаганні задають розкрийна, заготівельна та дільниця пошиття кімнатного взуття. Особливо високих показників у праці домагаються такі трудівники, як І. І. Богданов, І. М. Палюк, М. С. Грудакова, В. М. Войтко, Н. М. Борщевська та багато інших.

Р. ЗБОРІВСЬКИЙ.

м. Стрий,
Львівської області.

У президії ЦП УТОГ і Республіканському
комітеті профспілки

НА ДОШКУ ПОШАНИ

Розглянувши матеріали підприємств і об'єднань УТОГ, погоджені із обкомами профспілки, керуючись Постановою президії ЦП УТОГ і Республіканського комітету профспілки, президії Центрального правління Українського товариства глухих і Українського Республіканського комітету профспілки робітників місцевої промисловості і комунально-побутових підприємств постановляють:

За досягнення високих показників у соціалістичному змаганні за підвищення ефективності виробництва і якості роботи, дострокове виконання завдань і соціалістичних зобов'язань у десятій п'ятирічці занести на Дошку пошани Українського товариства глухих і Республіканського комітету профспілки передовиків виробництва:

Вітовську Марію Михайлівну — швачку-резервістку Івано-Франківського УВП;

Васильєва Анатолія Миколайовича — розкрийника Кам'янець-Подільського УВП;

Гарматова Олексія Артемовича — шліфувальника Комунарського УВП;

Горбань Ніну Григорівну — швачку-мотористку Полтавського УВП-1;

Голтвянську Людмилу Михайлівну — швачку Дніпропетровського УВП;

Дребот Лідію Дмитрівну — швачку Ужгородського УВП-2;

Дрібноха Анатолія Дмитровича — бригадира слюсарів-ремонтників Одеського виробничого об'єднання «Електрик»;

Желнович Стефанію Григорівну — полірувальницю Бродівського УВП;

Зубар Валентину Максимівну — швачку-мотористку Конопольського УВП;

Кручину Олександру Іванівну — різальницю Херсонського УВП;

Крилич Ганну Миколаївну — швачку-мотористку Лубенського УВП;

Комарницьку Антоніну Василівну — ткалю Львівського швейного підприємства «Силует»;

Касянчик Марію Петрівну — швачку-мотористку Сімферопольського УВП;

Кіндратюка Василя Савовича — бригадира складальників Єнакіївського УВП;

Кривоугубенка Володимира Івановича — слюсаря-інстру-

ментальника Київського дослідно-виробничого об'єднання «Контакт»;

Картавину Людмилу Вікторівну — швачку-мотористку Артемівського УВП;

Михайлюк Тамару Петрівну — плетільницю Чернівецького УВП;

Манакову Марію Дмитрівну — штампувальницю Донецького виробничого об'єднання «Електроманіт»;

Мерзюк Галину Опанасівну — в'язальницю Вінницького УВП;

Никоненко Олексія Івановича — слюсаря-інструментальника Кіровоградського УВП;

Новикова Миколу Володимировича — верстатника Лебединського УВП;

Пирожука Миколу Івановича — бригадира верстатників Ужгородського УВП-1;

Пістуну Антоніну Данилівну — настильницю Сумського УВП;

Почечун Ольгу Корніївну — швачку Чернігівського УВП;

Степаненко Катерину Никифорівну — швачку-мотористку Білоцерківського УВП;

Соляника Романа Васильовича — бригадира заготівельної дільниці Дрогобицького УВП;

Сидорову Таїсію Іванівну — швачку Житомирського УВП;

Сергієнка Григорія Микитовича — різальника тканин Харківського УВП-2;

Тобольченка Олексія Наумовича — токаря Полтавського УВП-2;

Фомичову Клавдію Дмитрівну — штампувальницю Харківського УВП-1;

Фадєєву Марію Іванівну — штампувальницю Ворошиловградського УВП;

Федорова Михайла Михайловича — різальника Миколаївського УВП;

Циховського Іполита Нарцизовича — змінного майстра Черкаського УВП;

Черняка Лазаря Веніаміновича — слюсаря-інструментальника Дніпродзержинського УВП;

Шеремета Анатолія Адамовича — верстатника Ровенського УВП;

Постановою передбачено нагородити передовиків, занесених на Дошку пошани Українського товариства глухих і Республіканського комітету профспілки, Дипломами ЦП УТОГ і УРК профспілки.

ПО РЕСПУБЛІЦІ

АСУ НА КАПІТАНСЬКОМУ
МІСТКУ

Одеса. Лічені секунди потрібні комп'ютеру, щоб визначити координати теплохода, який перебуває в будь-якій точці Світового океану. Першу в країні автоматизовану систему управління судном введено в дію на пасажирському лайнері «Казахстан», що вирушив у круїз по Середземному морю.

НОВЕ «ВЗУТТЯ»
ДЛЯ ТРАКТОРІВ

Дніпропетровськ. «Взуття» для надпотужного трактора «К-710» — нового дітища лєнінградського виробничого об'єднання «Кировский завод» — створено в Дніпропетровському науково-дослідному інституті великогабаритних шин. Як показали випробування, такі покриття універсальні: вони гарантують машині надійний хід як у полі, так і на дорогах.

Новинка — не перша розробка колективу молоді дослідної установи, яка принесла славу радянським автомобілям і сільгоспмашинам. Дніпропетровці є авторами конструкцій і технологій виробництва покриттів для потужних автосамоскидів «БілаЗ», тракторів «Т-150» і «К-700».

З КАРПАТСЬКИХ
ДЖЕРЕЛ

Львів. Джерельна вода прийшла в будинки жителів Південного мікрорайону міста: здано в експлуатацію останню чергу потужного водоводу Стрий — Львів.

Унікальна стокілометрова штучна ріка, яка бере початок у передгір'ї Карпат, пролягла через складну ділянку місцевості. Будівельники пробурили тридцять артезіанських свердловин, уклали 16 тисяч залізобетонних труб. Нині на кожного жителя припадає 320 літрів питної води на добу.

(РАТАУ).

Наступний тиждень ударної трудової вахти присвячується XXV з'їзду КПРС, що відбувся у 1975 році.

ВЕЛИЧНА ПРОГРАМА ТВОРЕННЯ

ОБГОВОРЮЄМО ПРОЕКТ ЦК КПРС ДО XXVI З'ЇЗДУ ПАРТІЇ «ОСНОВНІ НАПРЯМИ ЕКОНОМІЧНОГО І СОЦІАЛЬНОГО РОЗВИТКУ СРСР НА 1981—1985 РОКИ І НА ПЕРІОД ДО 1990 РОКУ»

ЗАВДАННЯ БУДУТЬ ВИКОНАНІ

З перших днів одинадцятої п'ятирічки нечуваючі Павлоградщини, як і весь радянський народ, взяли високий темп у праці. Вони зобов'язалися докласти максимум зусиль, знань та енергії для виконання величезних завдань одинадцятої п'ятирічки.

Проект ЦК КПРС «Основні напрями економічного і соціального розвитку СРСР на 1981—1985 роки і на період до 1990 року» викликав у нечууючих бажання працювати ще старанніше, якісніше. Відкриття XXVI з'їзду КПРС члени УТОГ м. Павлограда та району прагнуть зустріти новими трудовими перемогами.

На зборах, при обговоренні цього важливого партійного документу, ветеран павлоградського заводу «Хіммаш», ударник комуністичної праці Василь Васильович Па-

далко, який працює в ці дні в рахунок травня першого року одинадцятої п'ятирічки, сказав:

— Резерви для підвищення продуктивності праці у нас є. За рахунок умілого їх використання беремо зобов'язання зустріти відкриття XXVI з'їзду рідної партії виконанням виробничого завдання першого кварталу 1981 року.

Кращий слюсар по ремонту сільськогосподарської техніки і реманенту з колгоспу імені ХХІ партз'їзду Цезар Олександрович Цуприк підкреслив:

— Особисто я зустріну відкриття форуму комуністів повним закінченням ремонту тракторів та комбайнів, що закріплені за мною. Можу запевнити, що й мої друзі також будуть трудитися старанно. В знаменний день — відкриття з'їзду — наша техніка буде

готова до весняно-польових робіт.

А ось думка доярки з колгоспу «Прогрес» Ганни Степанівни Малої:

— Мої зусилля будуть спрямовані на те, щоб у першому році одинадцятої п'ятирічки підвищити надії молока на кожну фуражну корову на 500 кілограмів. Я беру зобов'язання надіти по 3500 кілограмів молока від кожної закріпленої за мною корови. Завдання поспільше і реальне.

Труidівники Дніпропетровщини заявляють, що естафету одинадцятої п'ятирічки прийняли міцні, працьовиті руки трударів. Тож завдання, що стоять перед ними, будуть успішно виконані.

І. ЗІНЧЕНКО.

м. Павлоград,
Дніпропетровської області.

ОРГАНІЗАТОР, НАСТАВНИК

Лідію Степанівну Можаровську — майстра дільниці Житомирського УВП — запросили піднятися на сцену Будинку культури і зайняти почесне місце у президії.

Довго не встигали оплески... Голова правління обласного відділу УТОГ Олександра Дмитріва Тверська повила розповідь про ветерана підприємства, чію працю вшановують керівники підприємства, друзі по роботі, знайомі.

У 1959 році робітниця вперше переступила поріг УВП. Спочатку працювала прасувальницею, але час від часу, в основному в обідню перерву, крадькома пробувала шити. Та машинка не слухалась, строчки виходили нерівні.

Одного разу за цим заняттям її застали подруги. Не сварили, а, навпаки, погодилися вчити дівчину новій професії.

Минув час, і ось уже Л. С. Можаровська стала виконувати роботу самостійно, а ще через кілька років ім'я швачки стали називати серед кращих спеціалістів на підприємстві.

Згодом закінчила трудовицні курси підвищення кваліфікації майстрів швейного виробництва при республіканській курсовій базі. І з тих пір очолює дільницю пошиття учбово-виробничого підприємства. Цей колектив неодноразово вибирав класні місця в соціалістичному змаганні.

Багатьом молодим виробничникам досвідчена робітниця передала секрети своєї професійної майстерності. У неї — неабиякі організаторські здібності, завжди знайде вихід з будь-якого скрутного становища, що часом виникає у процесі виробництва.



За старанну працю Лідію Степанівну неодноразово нагороджували почесними грамотами, її портрет заносився на Дошку пошани підприємства.

На дільниці, яку очолює Л. С. Можаровська, переважна більшість робітниць — її колишні учениці. Серед них: швачки Ольга Самойленко, Віра Комар, Ольга Сави та інші. Свої виробничі завдання трудовицні виконують на 120—125 процентів при високій якості виготовленої продукції.

З теплими словами привітань до героїні: торжества звернулися до вихідців з будинку культури присвятили їй свою концертну програму.

І. ТОЛОЧКО.

На знімку: Л. С. Можаровська

ЗУСИЛЛЯМИ ВСІХ ТРУДІВНИКІВ

На відкритих партійних зборах колектив Одеського виробничого об'єднання «Електрик» гаряче обговорив проект ЦК КПРС до XXVI з'їзду партії «Основні напрями економічного і соціального розвитку СРСР на 1981—1985 роки і на період до 1990 року».

Доповідач, директор виробничого об'єднання Г. В. Баранов, зокрема, зазначив:

— Почалась одинадцята п'ятирічка. Це — ще один крок на шляху будівництва комуністичного суспільства. Наша країна стане ще багатшою, дальшого розвитку набувають усі галузі народного господарства, підвищиться добробут радянського народу.

Далі доповідач розповів про ті головні завдання, що їх розв'язуватиме колектив у нинішній п'ятирічці. Випуск валової продукції зросте на 1,1 процента, а обсяг реалізованої продукції — на 3,9 процента. Питому вагу продукції з державним Знаком якості буде доведено до 52,3 процента.

Ознайомившись з проектом ЦК КПРС, — сказала у своєму виступі швачка-мотористка, партгрупорг швейного цеху Т. А. Соболю, — я усвідомлюю, що він не тільки передбачає чітку програму робіт, ставить конкретні завдання, але й відповідає на питання, як їх

розв'язувати. Труidівники нашого цеху, працюючи по-ударному, річний план завершили достроково, на 80 днів раніше. Виготовили понадпланової продукції на 67 тисяч карбованців, зекономили 855 метрів тканини при зобов'язанні 500. Більшість робітниць достроково виконали особисті п'ятирічні завдання.

Далі робітниця сказала, що необхідно поліпшити роботу транспортної дільниці, з вини якої втрачається багато робочого часу у вечірню зміну, налагодити постачання матеріалів.

— Наші резерви — в чіткій організації праці. Ми можемо і повинні працювати без простоїв. Не все ще гаразд у нас з бережливостю, обліком, — говорила на зборах начальник планового відділу Г. В. Крук.

Начальник центральної лабораторії Н. М. Гирьяван зосередила увагу присутніх на дальшому поліпшенні якості продукції. Вона зазначила, що в об'єднанні розроблено 40 стандартів СТП, але, на жаль, ними ніхто не користується, не переглядає. Може, саме тому і трапляються випадки порушення технології. Не регулярно проводяться також дні якості. А ті виконавці, які допустили в ро-

боті недбалість, залишаються не покараними.

Гальванник І. Р. Кочан сказав, що, ознайомившись з Основними напрями, переконався: щоб успішно працювало підприємство, необхідно об'єднати зусилля всіх трудовицнів. Викликає подив, що два роки лежить без користі придбана гальванічна машина, вартістю 45 тисяч карбованців. Її використання полегшило б працю гальванників, позначилося би на якості виробів.

— Аналізуючи роботу з кадрами, — сказав начальник відділу кадрів, секретар партбюро Н. Н. Лешев, — не можна не помітити прорахунки в роботі адміністрації, партбюро, які не вживали дійових і своєчасних заходів до тих робітників, що не виконували доведеного обсягу робіт. Він же відзначив, що мало уваги приділялось майстрам, з ними не проводилось навчання, не створено раду майстрів.

У прийнятому на зборах рішенні зазначається, що виробничники підприємства докладають усіх зусиль, щоб виправити всі упущення в роботі і з високими трудовими успіхами зустріти XXVI з'їзд КПРС.

Ю. ГЕР.

СТОЛЯР З ДВАДЦЯТОГО

Столяра виробничого об'єднання «Новокраматорський машинобудівний завод», ударника комуністичної праці, члена нашого Товариства Федора Павловича Куличенка добре знають і поважають трудовицні двадцятого цеху, де він працює.

Куличенко постійно у пошуку нових резервів виробництва, методів підвищення продуктивності праці. Передовий виробничник за рахунок ефективної раціоналізаторської діяльності зменшує втрати робочого часу. Ці успіхи стали можливими ще й завдяки участі Федора Павловича у республіканському огляді економії і бережливості.

Тільки за десять місяців минулого року він заощадив 4,2 кубічних метра лісоматеріалів на 183 карбованці.

Більше чверті віку віддав Ф. Куличенко улюблений справі. День за

днем, від завдання до завдання через невдачі та успіхи пролягали шляхи робітника до професійної майстерності. Становленню допомагало бажання у всьому розібратися, до кінця, зробити якомога краще, швидше. А ще — бажання бути потрібним колективу, заводу.

Люблять і поважають робітники двадцятого цеху Федора Павловича Куличенка за товариський характер, за чуйність і доброту, за ширість і порядність.

У ці дні неодноразовий переможець соціалістичного змагання, досвідчений наставник молоді трудиться з великим піднесенням. Готуючи гідну зустріч XXVI з'їзду КПРС, Федір Павлович Куличенко взяв підвищені соціалістичні зобов'язання і з честю їх виконує.

Ф. КАЛАФАТ.

Донецька область.

ВИСОКА ПРОФЕСІЙНА КУЛЬТУРА

Увійшовши вранці до цеху, Петро Федотович вловив ніжний, здавна йому знайомий, запах стружки. Свіжої, смолистої, щойно знятої з деревини. І подумав: «Певно, хтось з хлопців уже порасте біля верстата. Рано. День сьогодні буде напруженим. Та нічого, гуртом справимось. Кожен робітник у колективі — знавець своєї справи, тож немає чого хвилюватися».

Біля верстата вже «чаклував» М. А. Василенко. Привітались. Починався звичайний робочий день.

Столяр Петро Федотович Бондаренко працює у цеху № 13 Київського виробничого об'єднання «Кристал» імені Ленінського комсомолу. Чудовий майстер своєї справи, ділова людина, ширий і вірний друг, надійний товариш. Та слово «працює» якось не зовсім точно характеризує отой процес виконання дорученого йому виробничого завдання. Точніше було б сказати — творить. Бо й справді, щоб зрозуміти захопленість робітника своєю справою, треба бачити, як він береться до діла, як любовно, не просто виготовляє, а створює кожну деталь для необхідної людині речі.

Навчаючись у Черкаській, а потім в Уманській спеціальних

школах для глухих, П. Бондаренко завжди надавав перевагу столярній справі. А вже з роками набув стільки досвіду, навичок, що стали говорити про нього: майстер — «золоті руки».

Після закінчення школи, за п'ятирічного комсомолу працював на ДОК-3 тресту «Буддеталь». Про його старанність говорять записи в трудовій книжці. Їх — 26. Це — грамоти, почесні грамоти, подяки, грошові премії.

З 1967 року працює П. Ф. Бондаренко в цеху № 13 ВО «Кристал».

Колектив, в якому продовжує свою трудову діяльність робітник, вибором право називатись зразковим, удостоєний почесного звання «Імені 60-річчя Великого Жовтня». У цих перемогах є частка і його праці.

Петро Федотович Бондаренко — спеціаліст високого класу. Будь-яке складне завдання виконає якісно, вчасно, на його можна поклагатись, не підведе, — розповідає бригадир С. Т. Глушченко. — Він у нас труidівник кращий з кращих.

Лохощі слова — не підведе. Не про кожного можна так сказати. Про що ж людину мовлять так усі, кому доводилось мати з ним справу.

Петро Федотович свої змінні завдання виконує на 120—125 процентів. Сьогодні на його виробничому календарі вже грудень 1981 року, — говорить майстер В. І. Волошаненко. — На честь 110-ї річниці з дня народження В. І. Леніна його нагороджено Почесною Ленінською грамотою. Він — переможець соціалістичного змагання 1979 року, носить почесне звання кращого за професією. Як бачите, — ціяких перебільшень.

Стверджували: «не підведе» і товариші з первинної організації УТОГ об'єднання, де він головує. Слід зазначити, що вже більше двадцяти років його обирають на цю нелегку роботу. Значить, вірять! Адже ще жодного разу не залишав він без уваги прохання чи скаргу товаришів первинної організації. А турбот вистачає. Це — розподіл туристських путівок і оформлення професійкових відпусток, умови праці нечууючих труidівників та влаштування в гуртожиток, передплата газет та журналів.

Багато часу витрачається на вирішення таких питань, і це в основному обідні перерви, вільні від роботи години. Той час, що ми звикли називати власним.

Труidівник встигає скрізь: на підприємстві, у громадських справах, допомогти вдома по господар-

ству, а вільної хвилини пограти в шахи. То його найулюбленіший відпочинок.

Та все ж найбільше Петро Федотович цінує свій робочий час, намагається його економити. А економія часу, можна сказати, неабияке мистецтво. Щоб не дати «втекти» хвилинам, використати

час змістовно, потрібна не лише чудова майстерність, а й висока культура особистої праці, якнайкраща її організація. Всього цього не бракує такому майстрові, як П. Ф. Бондаренко. Нині він прагне працювати так, щоб гідно зустріти XXVI з'їзд нашої партії.

С. ФЕДОТОВА.



На знімку: П. Ф. Бондаренко за роботою.

Фото Б. Андрієнка.

ПРАЦЯ З ПІСНЕЮ ПОЄДНАЛИСЯ

Добре знають і шанують ворошиловградці учасників художньої самодіяльності обласного Будинку культури. Приємно усвідомлювати, що більшість ветеранів сцени — ударники комуністичної праці, переможці соціалістичного змагання.

25 років виступає на сцені Іван Якович Молонов — зачишувач лита заводу імені В. І. Леніна. Його портрет занесено на Дошку пошани цеху. На заводі Молонов працює уже 27 років.

На нашому підприємстві трудиться ветеран драматичного гуртка, слюсар Микола Григорович Руденко. Він також передовик виробництва, достроково впорався з п'ятирічним завданням, а нині працює в рахунок липня нинішнього року.

Руденко та Молонов виконували головні ролі у виставах «Сорочинський ярмарок», «Молода гвардія», «Солов'їна ніч», «Назар Стодоля», «Наймичка», «Св'ятий острів», «Нескорені», «У сувору годину світанку», «Вічно живі» та інших.

Трохи пізніше у колектив народного самодіяльного театру влилися Микола Милокост, Валентин Носуля — також робітники нашого заводу.

З особливою любов'ю ставляться нечуючі до учасників народного самодіяльного ансамблю танцю «Каблучок». Марія Аксентіївна Костюченко, Раїса Пилипівна Халаїмова — слюсарі-складальники заводу імені В. І. Леніна. Обидві — ветерани сцени і ветерани виробництва. У танцювальному колективі — з дня його заснування, тобто чверть сторіччя.

Серед танцюристів ансамблю «Каблучок» — слюсар-складальник Віктор Антонович Халаїмов, столяр Костянтин Олександрович Сипков. Вони — ударники комуністичної праці, переможці соціалістичного змагання дев'ятої і десятої п'ятирічок, «Майстри — золоті руки». Халаїмов і Сипков працюють у рахунок 1982 року, неодноразові переможці заводського зльоту передовиків і новаторів виробництва.

Хочеться особливо відзначити учасників ансамблю танцю «Каблучок» — трійку лауреатів фестивалю художньої самодіяльності творчості, нагородженого двома золотими і срібною медалями Анатолія Педченко та двічі лауреата фестивалю, нагороджену двома золотими медалями Марію Костюченко. Коли Педченко і Костюченко виконують танці «Жайворонки», «Сирба», «Чардаш», мексиканський танець, танець румунських циган, то глядачі викликають їх на сцену по кілька разів. Всього Анатолій і Марія виконали близько 40 танців.

Нещодавно з нагоди 25-річчя художньої самодіяльності глухих Ворошиловградщини, в обласному Будинку культури відбувся вечір і вогник, на яких вшановано ветеранів сцени, більшість яких — робітники нашого заводу.

Н. СЕЛЮТІНА,
позаштатний кореспондент.

ШАНУЮТЬ І ПОВАЖАЮТЬ

Днями у Горлівському будинку культури УТОГ відбувся вечір провідів на пенсію інструктора-перекладача компактною групі глухих машинобудівного заводу імені С. М. Кірова Оксани Порфирівни Гірко.

На цей вечір до Будинку культури прийшло багато трудівників заводу, на якому Оксана Порфирівна пропрацювала майже 30 років.

Багато теплих слів вдячності почула Оксана Порфирівна від глухих, кожному з яких вона у свій час допомагала у розв'язанні різних справ. Нечуючі трудівники міста вручили Оксані Порфирівні букети живих квітів і пам'ятні подарунки. Вона подякувала товаришам за увагу до неї, за теплі і сердечні провіди на пенсію.

Т. МАСЮК.

ВИХОВАТИ ЛЮДИНУ

Хто насамперед відповідає за підготовку дітей до трудового життя, діяльності? Учителі. Образ учителя, його думки, переконання, вчинки, особистий приклад живуть у славі ділах його учнів. Це велике щастя, яке дано тільки вчителям.

Л. І. Брежнев відзначав, що у нашій країні шкільний учитель — це одна з найпочесніших, найшанованіших народом професій. Правильно говорять, що людина своєю працею змінює природу. Але праця вчителя тим цінна і прекрасна, що вона формує саму людину. І ким би вона не стала в житті — робітником чи вченим, космонавтом чи колгоспником-механізатором, — кожен із почуттям вдячності згадує свого першого вчителя, свою школу.

Ця професія ставить великі вимоги до вихователя молодого покоління. А якщо вихованці з відхиленнями в розвитку, повною чи частковою втратою слуху? Тут, наприклад, вже поряд з головними завданнями, потрібно максимально розвивати і використовувати залишки слуху, формувати вимову — вчити нечуючу дитину розмовляти, розуміти мову оточуючих.

І робить це вміло чудовий майстер педагогічної справи — Тамара Панасівна Разгуляева, вчителька індивідуальної роботи з розвитку слухового сприймання і формування вимови Київської школи-інтернату № 13 для слабочуючих дітей. За її плечима 18-річний стаж роботи із слабочуючими дітьми. Роки її роботи — це роки пошуків, роздумів, удосконалення корекційно-відновлювального процесу.

Кожне індивідуальне заняття Тамари Панасівни відзначається чіткістю побудови, продуманістю корекційних, пізнавальних і виховних завдань. При цьому вміло по-

єднуються завдання з розвитку мови і слуху, удосконалення звуковимови з набуттям знань, розширення світогляду слабочуючих дітей.

У ході підготовки до занять Тамара Панасівна виходить із структури дефекту вимови кожної дитини, її індивідуальних особливостей. Для реалізації корекційних завдань вчителька досить вдало подає учням логічні, зорові і слухозорові вправи. Все це в цілому сприяє швидкій і правильній постановці голосу, звуків, автоматизації їх і введенню в самостійну розмовну мову.

Багатий дидактичний, ігровий матеріал, натуральні експонати, макети, комплекти роздаткового матеріалу допомагають Тамарі Панасівні зацікавити дитину і всю роботу проводити в ігровій

формі, природному спілкуванні. Все це потребує творчої думки, часу, порад з товаришами.

Широко використовуються на заняттях проблемні ситуації, прийоми порівняння, зіставлення, узагальнення, інтелектуальні й емоційні стимули мовної діяльності, які відображають життєвий досвід дітей. На всіх заняттях відсутній негативні емоції, у дітей виховується впевненість у своїх силах, вміння самостійно розмовляти. Нехай це буде фразова мова, окремі слова на початковому етапі, але це вже самостійна мова — перша маленька перемога дитини.

Кожній такій перемозі радіє Тамара Панасівна, бо діти для неї — це радість і щастя, це квіти життя, надія і наше майбутнє.

Як змінюється ця мила жінка з великими сірими очима, входячи

в кабінет! Як лагідно і впевнено звучить її голос, як добре вони з дітьми розуміють один одного! До кожної дитини у неї свій підхід, для кожного вона знаходить потрібні слова. Одного підтримала, іншому тепло всміхнулася, а третьому допомогла відшукати й правильно вимовити звук «ш». Вона розуміє, що від її особистого ставлення до кожної дитини залежить багато.

Тамара Панасівна знаходить прості сердечні слова, щоб пояснити, заповнити, що хоч дитина й не чує, але навчиться найдорожчому в житті — мові.

Відаючи дітям усю свою любов, усі знання, завжди матимеш нагороду. Випускники її класів добре володіють мовним матеріалом, вміло ним користуються в щоденному спілкуванні з товаришами, дорослими. Характерним для них є чистота звуковимови, грамотність у побудові речень.

Важко було б добитися хороших наслідків, якби вчителі і вихователі не працювали спільно над вирішенням життєво важливих завдань.

Розповідь про цю милу, скромну вчительку була б не повною, якби ми не згадали, що Разгуляева Т. П. розробила методiku постановки звуків у дітей з подвійним дефектом: туговухістю і дизартрією, часто виступає з доповідями, рефератами перед колегами, батьками. Вона — голова методоб'єднання вчителів слухомовної роботи, керівник семінару-практикуму вчителів початкових класів з питань постановки звуків, виконує обов'язки заступника голови шкільної, входить до складу міської медико-педагогічної комісії. Тамара Панасівна — відмінник народної освіти, а кабінет у неї — зразковий.

Н. ДУБОВА.



ЗМАГАЛИСЯ КМІТЛИВІ, ВІНАХІДЛИВІ

Підготовкою до XXVI з'їзду КПРС живе у ці дні учнівський і педагогічний колективи Новомиргородської спеціалізованої школи-інтернату для глухих дітей. Уроки, виховна, позакласна і позашкільна робота — все підпорядковано цій важливій події в житті партії і народу.

Нещодавно в школі відбувся вечір «Нумо, дівчата», який став своєрідним звітним учениць передвипускного і випускного класів про свою готовність до самостійного життя.

Директор школи І. Бойко, від-

криваючи вечір, коротко розповів присутнім про успішне виконання трудящими країни підвищених соціалістичних зобов'язань на честь форуму комуністів, про основні накреслення партії на наступний виступ, Іван Андрійович наголосив, що нинішні учні VIII—XII класів будуть активними учасниками боротьби за виконання планів одинадцятої п'ятирічки.

Потім відбулися змагання учениць XI і XII класів. В суперництві дівчата були кмітливими, ерудованими, винахідливими. Вони

швидко пригадали по три кінофільми, назви яких починаються із заданої букви, швидко з розрізнених літер склали слова, вичерпно відповідали на питання з різних галузей знання, з окремих частин складали малюнки.

Змагаючись, учениці передвипускного і випускного класів виявили певну підготовленість до практичного життя. Всі вони вправно і швидко чистили картоплю, пришивали гудзики, сповивали ляльку.

Відзначивши високий загальний рівень розвитку господарських на-

вичок дівчат, що брали участь у змаганнях, журі конкурсу присудило перші місця Тані Ткаченко і Ларисі Федунець, другі місця — Валі Крячкіній та Галіні Родзяк, третє місце — Марині Сибірній та Валі Геріченко. Переможцям вручено пам'ятні подарунки.

На закінчення для тих, хто змагався і для численних уболівальників, натхненно виконали запальні танці учні молодших класів.

М. СУХОВ,
учитель-пенсіонер.

МАЙСТЕРНІСТЬ АМАТОРІВ ЗРОСТАЄ

Обласний огляд художньої самодіяльності відбувся в Одесі. Всі учасники огляду готувалися до нього ретельно і показали кращі вистави, сценки, танці та інше.

З новою роботою познайомив членів нашого Товариства народний самодіяльний театр обласного Будинку культури. До огляду аматори сцени підготували виставу за п'єсою білоруського драматурга А. Макайонка «Погорільці». Майстерна гра акторів, вдале режисерське вирішення вистави — все imponувало нечуючим глядачам.

Учасники естрадного гуртка Одеського будинку культури А. Н. Белов та К. І. Бородіна вдало виступили в інтермедії «Небезпечна хвороба», Р. Д. Піскун та М. І. Головченко — в інтермедії «Квітки», К. І. Бородіна та Р. Д. Піскун — в інтермедії «Модниця».

Добре виступили на огляді й учасники художньої самодіяльності з районних клубів. Драмгуртківці з Балти показали одноактну виставу Л. Уткіна «Балада про гвардійський прапор», а ізмайльці — уривок з п'єси Н. Сорокіна «На допиті». Тепло сприйняли глядачі виступи танцювального колективу, вокально-інструментального ансамблю «Червоні вітрила»,

фокусника В. Дубовицького та інші.

Огляд художньої самодіяльності показав, що майстерність аматорів сцени зростає рік у рік.

Г. ЮХИМЕНКО.

м. Одеса.

ОГЛЯД-КОНКУРС

У Херсонському будинку культури проведено обласний огляд-конкурс художньої самодіяльності, в якому взяли участь аматори сцени з Каховки, Генієської, Голі Пристані, Херсонського УВП, обласного культзакладу та студенти медучилища.

Всього на сцені Будинку культури було показано 28 концертних номерів.

Журі визначило трьох переможців. Перше місце присуджено активній учасниці художньої самодіяльності Тамарі Шебуняєвій, друге — студентці медучилища Н. Корватій, третє — Р. І. Семеряно з Каховського МРВ.

Добре виступили на огляді З. Нехейма, Н. Сусло, Л. Кучугурна. Конкурс пройшов на високому художньому рівні. Заслуга в цьому і керівника естрадного гуртка Будинку культури, перекладача-дактилолога Ганни Петрівни Кеврала.

Т. ІССАКІЄВА,
бібліотекар Херсонського будинку культури.

ЖИТТЯ КУЛЬТЗАКЛАДУ

Добре трудяться і відпочивають члени нашого Товариства Кам'яно-Дніпровського району, що на Запоріжжі. До клубу, який очолює І. Б. Лукецька, часто приїждять нечуючі із ближніх сіл, щоб послухати лекцію, мімічний переказ, на зустрічі, вечори, науково-популярні кінофільми. Цікаво пройшло у клубі читання книг Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР Леоніда Ілліча Брежнева «Мала Земля», «Відродження», «Цілина».

Особливо люблять відвідувачі клубу концерти художньої самодіяльності, які показують тут аматори сцени Запоріжжя, Мелітополя, Бердянська. Слід відзначити старання і високу майстерність перекладача Н. А. Драгіч, яка вміло доносить тексти пісень, сценко, віршів до нечуючих глядачів. До речі, Н. А. Драгіч працює у клубі вже 15 років.

З великим успіхом виступали нещодавно на сцені клубу учасники художньої самодіяльності з місцевого Будинку піонерів.

Активно діє у культзакладі клуб книголюбів. Серед його членів Л. Шуть, І. Комисова, В. Шемета та інші.

Гордість району — його трудівники. Це — П. П. Гребнев, який уже 23 роки працює в колгоспі, робітниця консервного заводу Лю-

бов Федорівна Шуть, яка дає продукцію в рахунок 1982 року. На Дошці пошани консервного заводу портрети членів нашого Товариства С. Рязанова, А. Рубенка, Н. Худолей, М. Гарбузова, І. Дудки, Д. Панікеева, А. Крашеннінкової.

Всі трудівники Кам'яно-Дніпровського району готують гідну зустріч XXVI з'їздові Комуністичної партії Радянського Союзу.

С. МОРДУШЕНКО.

м. Запоріжжя.



На знімку: Любов Федорівна Шуть.

ПОПУЛЯРИЗАТОРИ МИСТЕЦТВА

У першому Всесоюзному фестивалі самодіяльної художньої творчості трудящих взяли участь вокально-інструментальні ансамблі Одеського, Київського, Харківського і Жданівського будинків культури глухих, солісти яких — Володимир Скурчинський і Ольга Ільченко з Києва, Раїса Піскун з Одеси, харків'янин Іван Левін і Вячеслав Козлова із Жданова — стали лауреатами і дипломантами цього представницького огляду.

Головні складові успіху, що випав на долю нечуючих аматорів сцени — це високий ідейно-художній рівень, виконавська майстерність, вміло дібраний репертуар.

Після фестивалю у системі УТОГ з'явилися нові самодіяльні колективи в Донецьку, Полтаві, Чернівцях, Дніпропетровську, Львові, в яких поєднані вокал і музичний супровод. Нині вокально-інструментальні ансамблі в напруженому творчому пошуку: тривають репетиції, впроваджуються нові форми спілкування з глядачем,

мета яких не тільки розважати, але й виховувати. Стати активними пропагандистами і популяризаторами пісенного мистецтва нашого народу — таке основне завдання, що його поставили перед собою ВІА Товариства.

Зростання чисельності ансамблів у нашій системі висунало на порядок денний ряд питань організаційно-методологічного характеру: доцільно було б проводити семінари і наради з підвищення ролі самодіяльних колективів в естетичному вихованні молоді, до речі була б організація щорічних оглядів-конкурсів пісенних програм.

На мій погляд, обмін досвідом між ВІА Товариства, постійне спілкування аматорів сцени і глядачів сприятимуть дальшому розвитку і вдосконаленню цього популярного естрадного жанру.

Н. КОСАРЬОВА,
старший методист з естрадного та оригінального жанрів.



Завжди людно у Львівському будинку культури глухих під час виступу вокально-інструментального ансамблю «Вірні друзі».

На знімку: (зліва направо) піаніст Роман Рудницький, гітарист Павло Даников та Олександр Луконін, солістка Надія Рябоконь, ударник, керівник колективу Орест Попелястий і гітарист Вячеслав Хомчик.

Фото Й. ХАРКІВСЬКОГО.

У ГОСТЯХ — КАЗКА

Виставу-балет «Снігова королева» показали у Чернівцях маленькі актори дитячої балетної студії Івано-Франківського будинку культури УТОГ.

Це була справжня казка. Квіти, яскраві костюми, вдале художнє оформлення сцени, чарівна музика, а головне — правдива і переконлива гра маленьких акторів — все сприяло успіхові вистави.

Керівник студії Дарія Петрівна Остапович з притаманним їй талантом і вмінням, терпляче допомагала початкуючим митцям мімікою і пластикою розкрити і довести до глядача характер кожного персонажу.

Юні балерини і балеруни по-

нили нечуючих міста Чернівців, допомогли зрозуміти їм це високе мистецтво.

Після балету «Снігова королева» учасники народного самодіяльного театру Івано-Франківського будинку культури показали виставу за п'єсою Н. Савченко «Травневі громи», в якій порушено злободенні питання. Тема боротьби з міщанством прозвучала у виставі гостро і сатирично.

Творча зустріч з прикарпатцями залишила у серцях буковинців добрі спогади.

Б. ЗЕЛІКМАН,
директор Садгирського будинку культури.
м. Чернівці.

2. 3 ПОГЛЯДОМ У ЗАВТРА

ФІЗКУЛЬТУРА І СПОРТ

Підсумкові результати першості СРОР з легкої атлетики серед глухих спортсменів говорять мало і водночас багато. Все залежить від того, під яким кутом їх розглядати.

Оскільки соціалістичне змагання між тренерами Укрспортфедерації з видів спорту і, зокрема, легкої атлетики, поки що не налагоджено, то немає можливості зробити глибокий аналіз їх організаторської діяльності. Саме тому буду виходити з уже відомих усім підсумкових результатів.

Якщо оцінювати роботу по набраних очках, то краще інших працюють тренери восьми команд: Донецька (231,5 очка), Вінницька (229 очок), Одеси (211 очок), Києва (195 очок), Харкова (178 очок), Львова (172 очка), Дніпропетровська (134 очка) і Ворошиловград (131 очко). А коли взяти до уваги результати з окремих видів програми і виходити з суми місць трьох призерів, серед чоловіків та жінок, то найкраще працюють тренери Вінниці (сума місць — 12), Києва (10), Донецька (9), Львова (8), Одеси (8), Харкова (6), Ворошиловград (5), Дніпропетровська (4 місця).

Мало що змінить показник кількості чемпіонів з видів програми, та все ж наведу його: Київ — 7, Вінниця — 5, Донецьк — 4, інші шість тренерів облспортфедерацій підготували по два чемпіони. Як бачимо, утримання штатного тренера Київським облвідділом УТОГ виправдовує себе і говорить про те, що якби вони були і в зазначених вище восьми облспортфедераціях, працювали з віковими групами в школах та з дорослими, то легка атлетика в Товаристві перестала б тупцювати на місці.

Таке організаційне нововведення можна було б провести, на мій погляд, у межах коштів, які щороку відпускає Товариство на розвиток фізкультурно-спортивної роботи. Якщо облспортфедераціям, де немає достатніх умов для розвитку легкої атлетики, дозволити утримувати тренерів з погодинною оплатою за три місяці до республіканських змагань (хай це, скажімо, буде третя група), і за шість місяців (друга група), то для першої групи цілком можна було б вишукати ставки штатних тренерів.

Таким чином, розбивши облспортфедерації з легкої атлетики на три групи, можна було б створити необхідні передумови для поліпшення якісних показників на республіканських змаганнях. Так, перша група (10 облспортфедерацій), матиме право виставити команду в складі 20 чоловік, друга — (8 облспортфедерацій) — 12 чоловік, третя (7 облспортфедерацій) — 8 чоловік. При цьому запланована загальна кількість учасників республіканських змагань

навіть дещо зменшиться, але помірятися силами придуть справді найсильніші, найбільш підготовлені.

Не може не насторожувати і той факт, що з року в рік у технічно складних видах програми виступає дуже мало спортсменів. Так, у 1980 році з стрибків у висоту, метання списа і диска серед жінок виступило тільки по дві спортсменки. Така ж картина спостерігалась серед чоловіків із спортивної ходьби, з бігу на 110 метрів з бар'єрами, стрибків з жердиною та метання молота.

Чим це викликано?

Один тренер не в змозі готувати і бігунів, і стрибунів, і метальників-розрядників. Секції легкої атлетики при обласних Будинках культури здебільшого нагадують секції загальної підготовки і багатоборства ГПО — це головна причина.

Який же вихід? Виховувати майбутніх чемпіонів із школярів, посилавши в дитячо-юнацькі спортивні школи чуючих тих, які досягли результатів вище третього розряду дорослих.

І тут знову постає питання: хто водитиме перспективних учнів-розрядників на тренування в дитячо-юнацьку спортшколу? Адже серед директорів спецшкол-інтернатів небагато таких, що навіть старшокласникам дозволяють групово відвідувати ці спортшколи.

Можна було б використовувати автобуси обласних Будинків культури для перевезення учнів на тренування і назад, як це робиться в школах-інтернатах спортивного профілю. Але й тут постає питання: хто забезпечить автобуси паливом?

Та повернемося знову до підсумків республіканських змагань і поміркуємо над питаннями, що їх не так уже й важко розв'язати.

З року в рік на республіканські змагання приїжджають «залізниці» третьорозрядників, що давно вже серйозно не тренуються і результати виступів яких не зростають. Їх можна сміливо назвати туристами. Явище явно ненормальне. Щоб якимось вплинути на нього, на мою думку, у «Положенні про змагання» слід змінити систему заліків для юнаків, тобто проводити залік у всіх видах програми по першому юнацькому розряду, як і для дорослих у складних технічних видах програми (багатоборство, стрибки, метання), а штрафні очки нараховувати команді дорослих та юнаків і ділат при невиконанні другого розряду.

Чому б, скажімо, не включити до програми спортивну ходьбу на 5 кілометрів? Адже виступати юнакам у змаганнях на 10 кілометрів дуже важко.

В результаті таких нововведень

на змагання приїжджатиме більше учасників з «племени молодого, незнайомого». Настав час сказати на весь голос і про таке: немає потреби проводити далі естафети, для яких у єдиній Всесоюзній спортивній класифікації не передбачен розрядні нормативи (800 + 400 + 200 + 100 метрів для чоловіків, 400 + 300 + 200 для жінок). На мій погляд, з метою розвитку швидкості і швидкісної витривалості, необхідно проводити естафети 4 × 100 метрів і 4 × 400 метрів для чоловіків, 4 × 200 метрів для жінок. Залік, зрозуміло, теж має бути по першому юнацькому розряду.

Деякі легкоатлетичні ремствують на те, що в інтересах команди їм іноді доводиться виступати не в своєму коронному номері, що, мовляв, можна завоювати тільки один приз. Завдання тренерів команд — виховати не тільки класних спортсменів, але й свідомих, з високорозвинутим почуттям громадського обов'язку нечуючих громадян. Разом з тим, було б доцільно дозволити спортсменам дорозрядникам по видах та багатоборствам, крім двох видів програми, брати участь ще й у третьому виді на особисту першість (багатоборство вважається за два види).

Що це дасть? Допоможе виявити найсильніших для збірних команд, більш справедливо відзначати переможців.

Хотілося б звернути увагу й на таке. На республіканських змаганнях минулого року В. Крейдунів встановив світовий рекорд для глухих, стрибнувши з жердиною на 4 метри 40 сантиметрів, але приза не одержав, оскільки в змаганнях брали участь лише два спортсмени, правила є правила. Але за встановлення республіканських, всесоюзних і світових рекордів серед глухих варто було б нагороджувати спортсменів особливою грамотою, пам'ятною медаллю і сувеніром з вигравіюваним написом, як це роблять для чуючих.

Республіканські змагання з легкої атлетики варто було б проводити чотири дні, не рахуючи дня заїзду. Це дало б можливість у спокійній обстановці відібрати найсильніших до складу збірної команди, без поспішності закрити змагання, віддрукувати і видати представникам підсумкові матеріали, провести семінар з тренерами-представниками, організувати екскурсію.

Одним словом, для підвищення рівня спортивної майстерності легкоатлетів Товариства треба ще розв'язати чимало назрілих питань. Відкладати їх не можна, адже під лежачий камінь, як кажуть, вода не тече.

А. СИМОНЕНКО,
член президії Укрспортфедерації глухих.

ЕКСПЕРИМЕНТ ВДАВСЯ

Українська республіканська інспекція пароплавства за погодженням з ЦП УТОГ провела в ряді обласних відділів експеримент по допуску глухих та тугоухих осіб до керування дрібними плавальними засобами власного користування.

У Києві в ньому взяли участь понад тридцять членів нашого Товариства.

Начальник школи П. К. Макаренко, викладачі зробили все можливе, аби слухачі опанували всіма необхідними теоретичними знаннями та практичними навичками.

Після навчання нечуючі склали екзамен. Всі вони поставились до цієї справи з повною відповідальністю.

Добрі знання виявили В. Хри-

шенюк із заводу «Точелектроприлад», М. Давиденко з «Арсеналу», В. Тарасенко, О. Бережний, І. Юдницький з КДВО «Контакт», Б. Бродкін із заводу верстатів-автоматів імені Горького та багато інших. Вони одержали посвідчення на право управління дрібними плавальними засобами власного користування (потужність мотора до 50 кінських сил).

Можна впевнено сказати, що експеримент вдавсь. Віднині всім нечуючим, що виявили бажання навчатися на згаданих курсах, відкрита «зелена вулиця».

Досвід киян може стати прикладом для інших областей.

С. ГУБКІН,
голова Київського міськвідділу УТОГ.

З БЛОКНОТА РЕПОРТЕРА

ЦІ ЧУДОВІ «БЕСКИДИ»

Високоширотній полярній експедиції газети «Комсомольская правда», якою керував Дмитро Шпаро, вони були потрібні не менше продуктів.

І не тільки тому, що учасники походу до Північного полюса за 76 днів пройшли на цих лижах 1500 кілометрів. «Бескиди» були для них і засобом пересування, і каркасом палатки, а часто — своєрідним містком через небезпечні тріщини у кризі.

«Бескиди», «Спринт», «Тиса», «Крос» — усі вони виготовлені майстрами Мукачівської експериментальної лижної фабрики і широко відомі спортсменам та любителям. Проте, давно оцінивши гарні, гнучкі, міцні й швидкі лижі, мало хто з нас відає, як сьогодні виготовляють, скажімо, ті ж такі

«Бескиди». А їх, між іншим, тепер... «випікають».

Раніше лижі витісували з суцільного дерева, найчастіше з ясеня. Ішов першосортний високогірний ліс. Та поступово мінялись вигоди, і вже нинішні лижі можна порівняти із слоїним пирогом, який «печуть» з кількох порід дерев, часто екзотичних і рідкісних, як, наприклад, сибірська береза, африканське червоне дерево, канадський гікор, південноамериканська бальза. У середині «пиріжка» — м'які, еластичні породи, знизу й зверху — тверді. Клеєні лижі значно легші й міцніші від суцільних.

Цікава й технологія. Матеріал проходить тривалий період підготовки. Шість місяців деревину сушать у природних умовах. Потім вісім днів — у термокамерах. І тільки тоді можна розпилувати колоди, клеїти блоки, вирізувати з них пластини, обробляти, шліфувати... Копітка робота, зате й лижі добрі!

А мукачівські майстри вже «печуть» їх з пластику. Незабаром з'являться лижі, середина яких зроблена з пінополіуретану. Їх серійний випуск буде налагоджено із введенням у дію нового потужного фанерного виробництва. До речі, на початку одинадцятої п'ятиріччя намічено пуск і другої черги фабрики. І тоді шороку в Мукачевому виготовлятиметься понад півмільйона пар чудових лиж.

Я. ЯДЛОВСЬКИЙ.

В. о. редактора
А. ДВІРКОВИЙ.